

Tavoite

Nuoren Suomessa asuvan afgaanin tarina

”**Asuin** Afganistanissa pienessä kylässä, jonka ympärillä oli jokia, metsää ja vuoria. Siellä oli hyvin kaunista. Perheessämme oli äiti, isä, minä ja viisi siskoani. Meillä oli kotieläiminä lampaista, vuohia, aasi ja hevonen. Minä vein lampaat laitumelle vuoristoon ja hain ne illalla takaisin kotiin. Kylässämme ei ollut sähköä, joten keräsimme äidin kanssa vuorilta keppejä polttopuuksi.

Pidin lampaiden hoitamisesta, mutta eniten olisin halunnut kouluun. Meillä ei kuitenkaan ollut varaa ostaa koulutarvikkeita, eivätkä vanhempani olisi päästäneet minua kouluun muutenkaan, sillä matka oli useita kymmeniä kilometrejä ja erittäin vaarallinen. Afganistanissa oli silloin sota ja on yhä. Muistan, että otin luvatta kananmunia myydäkseni niitä ja saadakseni rahaa koulutarvikkeisiin. Se ei kuitenkaan onnistunut.

Olin hyvin yksinäinen eikä minulla ollut kavereita. En tiedä miksi, mutta toiset lapset kiusasivat minua ja olin siitä surullinen. Koska en voinut mennä kouluun eikä minulla ollut kavereita, olin paljon yksin ja piirsin. Meillä ei ollut kynää tai paperia, joten piirsin hiilellä seiniin ja maahan. Äitini oli hyvin surullinen, kun ei voinut tarjota minulle piirustusvälineitä, mutta häntä myös suututti, että sotkin seinät piirustuksilla.

Aivan pienestä saakka haaveilin paljon tulevaisuudesta. Kun makasin sängyssä, haaveilin aina, että lähtisin johonkin toiseen maahan, jossa voisin opiskella ja jossa olisi turvallista. Halusin kouluun, jotta oppisin kieliä, joita tarvitsisin toisessa maassa. Suunnittelin, miten hoitaisin lampaista hyvin, myisin niitä ja saisin rahaa matkustamiseen. Mietin, mitä pitäisi tehdä ja mistä aloittaa, että saisin suunnitelmani eteenpäin. Äitini tuki minua tavoitteessani lähteä pois. Lopulta hän päätti, että minun oli päästävä matkaan. Äiti myi lampaat ja säästi rahaa, että pääsin lähtemään.

Tulin Suomeen komentoista maan kautta. Matkasin kävellen, autolla ja junalla. Pieni vene, jolla lähdimme Turkista Kreikkaan, upposi merellä ja koko omaisuuteni painui meren pohjaan. Kun olin meressä pelastusliivien varassa, suljin silmäni ja sanoin Jumalalle: 'Tämä ei ole minun tavoitteeni. En halua kuolla. Minun on pakko päästä tavoitteeseeni. Auta minua!' Kreikan poliisi auttoi meidät merestä.

Syyskuussa 2015 saavuin Suomeen. Kolmeen ensimmäiseen vuoteen en päässyt kouluun, mutta vastaanottokeskuksen ohjaajat auttoivat minua opiskelemaan. Pyysin heitä aina kirjoittamaan sanoja paperille ja harjoittelin niitä sängyssäni ja puhuin yksin peilin edessä. Näin harjoittelin suomen kieltä.

Kolmen vuoden jälkeen sain turvapaikan Suomesta ja aloitin aikuisten peruskoulun. Pääsin vihdoin tavoitteeseeni. Olen niin iloinen, että en löydä sanoja.

Nyt isoin haaveeni on opiskella ja saada ammatti. Haluaisin lukea psykologiksi tai lääkäriksi, mutta niihin tarvitaan vielä paljon suomen kielen harjoittelua. Haluaisin auttaa työssäni muita. Voisin ehkä olla myös sairaanhoitaja tai auton asentaja. Saa nähdä!

Joskus piirrän ja piirtäessäni muistan kotipaikkani. En halua unohtaa sitä. Kaipaankin todella paljon äitiäni ja perhettäni. Kotikylässäni ei vielä ole sähköä, joten voimme puhua vain harvoin, noin kerran kuukaudessa, kun äiti menee käymään kaupungissa. Sovimme seuraavan puhelun aina valmiiksi ja sovittuna päivänä minä odotan puhelua. Kyläämme ei voi lähettää postia, joten tämä on ainoa keino pitää yhteyttä. Äitini on minusta ylpeä.”

[KuoHuLab-hanke](#) oli Humakin ja Kuopion kaupungin yhteishanke (1.11.17–30.4.20).